

Nakon uspješno odrađena (već) dva izleta, nije nam dugo trebalo da si umislimo da smo sad već iskusni planinari i da je osvajanje Mount Everesta samo stvar opreme koju treba nabaviti. Dobro, ajde, nismo se baš toliko umislili, ali nismo bili ni daleko (barem Mont Blanc). E zato nas je Promina lijepo spustila na zemlju i hvala joj na tome.

Krenuli smo, kao pravi planinari, rano ujutro u 10:30 s već poznatog mjesta. Kad smo u utorak na predavanju saznali vrijeme polaska, pomislili smo da su Dinu možda dosadile naše sad već tradicionalne zajedničke jutarnje kave i razbuđivanje u birtijama u podnožju planine prije početka svakog uspona pa nas je odlučio pustiti da se naspavamo, napijemo, najedemo i obavimo sve svoje prohtjeve i zahtjeve samostalno. Ispostavilo se da je razlog ipak bila namjera da nas na silasku s Promine uhvati mrak tako da iskusimo što to znači kretati se po planini u takvim uvjetima. Mi sretni jer ipak nismo dosadili Dinu, isprobat ćemo nešto novo, a priznajemo, onaj mali lijeni dio svakog od nas, i zato što može malo duže spavati; s tim da je važno reći i da se ta crta lijenosti kod svih eksponencijalno smanjuje sa svakim odrađenim izletom i porastom ljubavi prema planinarenju. Vožnja autobusom je ovaj put malo duža jer lokacije je Promina, planina smještena sjeverno od Drniša. Po izlasku iz autobusa u selu Lišnjak odmah osjećamo promjenu klime i par stupnjeva niže u odnosu na Split tako da navlačimo dodatni sloj i hrabro nastavljamo.

Školarci na Promini, 28. ožujka 2017. godine. Fotografije: [ime i prezime autora]

Školarci na Promini 28 Ožujak 2017